

آینه انتخاب تو!

مطهره وکیلی

کارشناس
روان‌شناس حوزه
نوجوان

اوایل آمدن همستر حتی اگر نمی‌دانستیم چیست، به خاطر دوستان مان که می‌گفتند لطفاً نصبش کن تا من تعداد سکه بیشتری بگیرم، این کار را انجام می‌دادیم. کم‌کم همستری که شاید خودش هم فکر نمی‌کرد آن قدر محبوب شود رفیق لحظه‌های مان شد و رفیق لحظه‌های نوجوان ما به میزان بیشتر. در این میان سؤال اساسی این است که نوجوانان ما چه تجربه‌ای از آشنا شدن با این بازی داشتند؟ آنها به دلیل تجربه نقد شدن سکه‌های نات‌کوین، احساس کردند در مسابقه‌ای مهم عقب مانده‌اند و رقابت طلبی و میل به پیشرفت، آنها را به زیاد کردن سرعت شان در این بازی کشاند. نوجوان امروز با بیشتر ضربه زدن انگشتش بر صفحه بازی، رویای بزرگ‌تری می‌بافد. دیگر آنچنان فرقی ندارد که همستر به درآمدزایی برسد یا نه، این بازی، امید به پول درآوردن از راه‌هایی به غیر از تلاش کردن را در ذهن نوجوان کاشته است. نوجوانی که در حال هویت‌یابی است، امکان دارد رویاهایش از آینده را مجال کند و بیشتر از قبل به دنبال راه‌هایی برای هرچه بیشتر و زودتر به دست آوردن بهترین‌ها باشد. او کم‌کم از واقعیت فاصله می‌گیرد و به دنبال پاداش‌های لحظه‌ای می‌رود؛ نکته قابل‌تأمل این است که در این مسیر نوجوان در حال ساختن پازلی از خود است و با دل بستن به بازی‌هایی این چنینی، احتمالاً جای احساس خودکارآمدی و تاب‌آوری در این پازل خالی می‌ماند. حتی اگر نوجوان با وقت‌گذاری زیاد و سکه جمع کردن به پول بسیاری برسد، تصویری که از خود می‌سازد تصویری بر پایه من می‌توانم نیست، چرا که هر آدمی با هر سطح از توانمندی می‌تواند به این سکه‌ها دست یابد و پولی نیست که به دلیل هوش یا استعداد ویژه در کاری خاص به او داده باشند. آرام‌آرام که هیجانان بازی و به دست آوردن سکه فرونشست، او با تصویر از خود روبه‌رو می‌شود که آن را دوست ندارد. این بازی و بازی‌هایی این چنین خودشنفقتی نوجوان ما را کم می‌کند. حال اگر بپرسند چرا نوجوان به سمت این بازی جذب می‌شود من اینگونه پاسخ می‌دهم که چرا جذب نشود؟ این بازی، نیازهای اساسی نوجوان مانند نیاز به هیجان طلبی، نیاز به ابهام، نیاز به موفقیت و رقابت را هرچند از راه غلط پوشش داده است و چرا نوجوان نباید با آن بازی کند؟ مگر ما چه جایگزینی برای تدارک دیده‌ایم که به سمت آن حرکت کند. شناخت نوجوانان و تولید سرگرمی‌های مناسب با نیازهای شان به ما کمک می‌کند تا در برابر آسیب‌هایی اینچنین ایمن باشیم.

همگی با هم می‌ریم به اردو

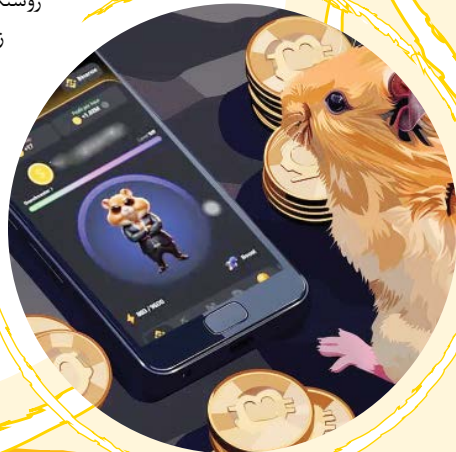
مهرامسال، اصغر باقرزاده، معاون پرورشی و فرهنگی وزارت آموزش و پرورش گفته بود که تلاش می‌کنیم همه دانش‌آموزان در طول سال تحصیلی حداقل دو روز در اردوی تربیتی، راهیان نور، راهیان پیشرفت، اردوهای قرآنی، ورزشی و... شرکت کنند. فارغ از کمیت اردوهای مدرسه‌ای، محتوای آنها مسأله‌ای است که کمتر به آن پرداخته می‌شود. چندین کارشناس برای طرح کتب درسی و برنامه‌های آموزشی جمع شده‌اند ولی برای اردوهایی که سالانه بخشی از بودجه آموزش و پرورش صرف آن می‌شود هیچ ایده پردازی صورت نمی‌گیرد. مدیرکل فرهنگی و هنری وزارت آموزش و پرورش گفته باید مبلغ ۱۰-۱۵ هزار تومان بودجه برای هر دانش‌آموز برای شرکت در اردوها در نظر گرفته شود. تعیین این بودجه کم برای این موضوع خاص، نشان از این دارد که اهمیت سرگرمی چقدر جدی گرفته نمی‌شود و رشد حاصل از آن چقدر در سیستم آموزش و پرورش ما ناشناخته مانده است. اردو، یعنی سازگاری فعالانه در یک زندگی دسته‌جمعی. اردوهایی که می‌توانند محلی برای رشد اجتماعی و فرهنگی و شناختی دانش‌آموزان باشند و گاهی به دلیل کمبود بودجه، حتی لذتی هم برای نوجوانان به همراه ندارند. در حالی که آموزش و پرورش می‌تواند بدون افزایش بودجه، با بهادادن به کارشناسان و ایده‌پردازان این حوزه، سطح اردوهای دانش‌آموزی را افزایش دهد. با برگزاری جشنواره‌ای، سالانه پذیرای برنامه‌های خلاق اردو از سمت خود نوجوانان یا معلمان، والدین و... باشد. از طرفی فصل تابستان و تعطیلی سه ماهه‌اش فرصتی است تا فارغ از فعالیت‌های درسی، اردوهایی برگزار کرد که خاطره‌انگیز و پرورش دهنده باشند و ارتباط نوجوان را با فضای دبیرستان حفظ کند. هرچند که معمولاً سه ماه تابستان تمام اهداف آموزشی و پرورشی به حال خود رها می‌شوند. چند سالی است که سامانه اردو، با هدف راحت‌تر کردن فرآیند اطلاع‌رسانی زمان برگزاری اردوها و بازدیدها و همچنین ثبت‌نام علاقه‌مندان در این برنامه‌ها ایجاد شده است. اگر برای شما سرگرمی‌های جمعی مدرسه‌ای جذابیت دارد و در مدرسه‌تان خبر خاصی پیدا نمی‌کنید، می‌توانید خودتان با سر زدن به این سامانه، پیگیر اردوهای دانش‌آموزی بشوید.

سرگرمی پول‌ساز سیری چند؟!!

موش کوچولوی تپل تلگرامی که این روزها دیگر اکثر مردم به عنوان یک راه کسب درآمد آن را می‌شناسند، هنوز در تمام خبرها و تحلیل‌ها، پیشوند بازی می‌گیرد و «بازی همستر» خطاب می‌شود.

آینده بازی همستر کامبت واقعاً مشخص نیست و هیچ تضمینی برای تبدیل آن به پول واقعی وجود ندارد اما با این حال «عباس آقا بقال به تلگرام پیوست» و «مزامح ۲۴ به تلگرام پیوست» که این روزها همه شاهدش بوده‌ایم خبر از این دارد که جامعه این را فقط یک بازی نمی‌بیند. آمار دقیقی از سن بازیکنان همستر در دست نیست اما به وضوح می‌بینیم که بخش زیادی از جامعه آماری که درگیر این بازی هستند قشر نوجوانانند. قشری که بیشتر از نسل‌های قبل از کودکی با فضای مجازی درگیر بوده‌اند و راحت‌تر به آن اعتماد کرده و ریسک‌پذیری شان باعث می‌شود وقت و عمر خود را پای چیزی بگذارند که نتیجه‌اش هنوز تضمینی ندارد. این بازی تلگرامی ساده که پیچیدگی خاصی هم ندارد، مدعی است سومین اپلیکیشن در تاریخ است که به سرعت به ۱۵۰ میلیون کاربر دست یافته است. مخاطبان این بازی در ایران نیز سیر صعودی دارد و تکلیف مسئولان در برابر هر پدیده جدیدی، شفاف‌سازی و روشنگری است اما مقامات چقدر به این بازی همه‌گیر که خطر کلاهبرداری در آن از روزاول روی زبان‌ها بوده و ترسش در دل‌ها، واکنش نشان داده‌اند؟ معاون اجتماعی و پیشگیری از وقوع جرم دادگستری استان تهران گفته که همستر کامبت با بازی و سرگرمی آغاز شده و پیشنهادشان این است که مردم فقط به عنوان یک سرگرمی به این بازی نگاه کنند. ایشان همچنین گفته اگر همستر کامبت به سمت عرضه ارز جدید دیجیتالی برود، افراد نیز باید به فرآیند ارزیابی دیجیتال آگاهی داشته باشند، اما این پیشنهادها و اگرها کافی است؟ چقدر خطرات احتمالی مادی و روان‌شناختی به مردم گوشزد شده؟ به دنبال همین هدف، نوجوان به سهم خود یک یادداشت از دکتر وکیلی، کارشناس روان‌شناس حوزه نوجوان، در پرونده نوجوانه دارد.

گرمه!

نوجوانان

در دنبال یک سرگرمی هستند. صدای غرغری تابستان به گوش می‌رسد، نشان از آن دارد شل مقوله‌ای به نام سرگرمی برای نوجوانان به توجه و علاقه مخاطب را به خود جلب کند. مخاطب باید با آن حال کند. این تعریف، نیمی از مطلب می‌کنند و نه حتی با آنها خوش می‌گذرد. نوجوانان سالن اجتماعات که برای شان جشن دارند. در این شماره از نوجوانه، انگشت نقد را به کنند و نمی‌کنند. سراغ موانع مهمی رفتیم که؛ مسأله‌ای که باید مدام در میان نسل جدید را در سن نوجوانی به مرحله بعدی فرستاد.

نوجوان برای سرگرمی نوجوانی جو غالب‌شان بشود، خیلی از محیط‌ها از دست ندارند یا اگر باشند، آن قدر خاطر فضای فسادآلود، حتی به

فک مکان‌هایی برای ایجاد فضاهای شهری بین زن و مرد حرف به میان جهان اسلام شدن است، رفاه حال زن

یطعی امن ندارند. کسی کافه دخترانه راه بود. ماکتر جایی در شهر برای تفریح و ساعتی در آن خوش باشیم. از خبرگزاری به حدود ۲۵۰۰ مجموعه می‌رسد که

راوان و ویژه برخوردار هستند. اما آیا نوجوان در شهرستان‌ها چطور است؟